

Tôi mê nhạc Vũ Thành An từ những ngày còn rất bé, chỉ tiếc rằng khi tôi biết nghe nhạc Vũ Thành An thì nhạc ông đã bị cấm hát và ông đã vào tù nên tôi chỉ được nghe lén... Những bài không tên của ông theo tôi từ Việt Nam qua đến bên này, theo từ cuộc tình đầu cho đến cuộc tình cuối. Mê nhạc ông là vậy nhưng có đôi khi cũng chẳng hiểu hết ý nghĩa lời nhạc của ông. Có một câu tôi thắc mắc nhiều nhất là "...đời con gái cũng cần quá khứ, mà em tôi chỉ còn tương lai...", mỗi lần nghe câu đó tôi lại lẩn thẩn tự hỏi tại sao lại cần quá khứ, không phải ông con trai nào khi yêu cũng muốn mình là người đầu tiên trong trái tim người con gái đó sao ? Mãi về sau này mới có người giải thích cho tôi nghe rằng đời con gái cũng cần quá khứ để tưởng nhớ lại một lần yêu dù đã tan vỡ, "mà em tôi chỉ còn tương lai" có lẽ là lời trách móc của người nhạc sĩ khi thấy người yêu chỉ còn nhìn thấy hiện tại và tương lai với người mới mà thôi. Nghe xong tôi tròn mắt thán phục cái thâm thúy của mấy ông nhạc sĩ, thi sĩ quá thể...

Tôi lấy chồng khi vừa học xong đại học, cuộc hôn nhân đến từ tình yêu. Hai năm sau cùng của đại học tôi viết thư tình nhiều hơn học bài...mặc dù đó chẳng phải là lần đầu tiên tôi biết yêu. Tôi vẫn nói với chồng tôi rằng "nếu phải chọn giữa người tình đầu tiên và người yêu cuối cùng thì em vẫn thích làm người yêu cuối cùng hơn...". Chồng tôi nói "tại em không phải là đàn ông...". Nghe anh nói tôi hiểu anh...ghen, mặc dù lúc nào anh cũng nói anh không biết ghen.

Từ những ngày đầu quen anh, tôi đã kể cho anh nghe về Quân, người tình đầu của tôi. Tôi kể không chút do dự tính toán, bởi vì tình yêu dành cho Quân trong tôi thật sự đã hết từ lâu lắm rồi, từ những ngày tôi chưa gặp anh. Anh và Quân là hai thế giới thật riêng biệt. Quân nghệ sĩ lãng mạn bao nhiêu thì anh chín chắn trưởng thành bấy nhiêu. Tôi yêu Quân bằng thứ tình yêu con nít của tuổi mới lớn, tôi yêu anh bằng tình cảm cuồng nhiệt của người đã trưởng thành (nếu hai mươi tuổi có thể gọi là trưởng thành...). Tình yêu nào nặng hơn ? Tuy chưa bao giờ lấy thước đo nhưng tôi nghĩ câu trả lời thật hiển nhiên, không phải tôi đã nhận lời làm vợ anh sao ?

Mấy hôm nay không hiểu sao anh nhắc đến Quân hơi nhiều. Anh cố tình làm như chỉ là một sự tình cờ, có lần đang cầm tờ báo tiếng Việt trong tay anh nói :

- Có ông nhiếp ảnh gia người Việt Nam nào ở Pháp mới mở cuộc triển lãm hình thu được cả bao nhiêu là Euros đó em. Không chừng dạo này Quân của em cũng giàu lắm rồi.

Tôi quay lại gắt khế:

- Quân nào là của em ? Anh chỉ nói vớ vẩn.

Hoặc có hôm anh đi làm về bảo tôi:

- Em còn nhớ thằng Minh không ? Thằng Minh lùn hời đó làm chung hãng với anh đó. Anh mới gặp nó trưa nay, vợ chồng nó li dị rồi, nghe nói vợ nó cặp lại với ông bồ cũ...

Rồi anh nửa đùa nửa thật hỏi tôi :

- Người ta bảo tình cũ không rủ cũng lại, em nghĩ có đúng không ?

Tôi nhún vai:

- Em nghĩ tình cũ chỉ có thể trở lại khi mà người ta không có tình yêu hiện tại thôi. Chắc tại bạn anh ỷ là vợ chồng rồi không sẵn sóc vợ nữa nên mới bị mất vợ.

- Còn anh ? Anh có thể gọi là biết sẵn sóc vợ không ?

- Em đâu biết đâu, anh tự hỏi lòng đi...- tôi cười - đừng lo, trái tim em nhỏ lắm chứa anh thôi là đã đủ ngất ngư rồi, không ai rủ em được đâu...

- Anh hy vọng là vậy.

Vậy đó, anh cứ ra một câu vào một câu, rào trước đón sau như vậy mà tôi vẫn vô tình không để

ý. Mãi đến buổi tối hôm nay, hai đứa đang ngồi đọc sách anh chợt nhìn tôi hỏi:

- Vì này, có khi nào em nhớ đến Quân không ?

Tôi thản nhiên lắc đầu mắt không rời trang sách :

- Không.

Anh vẫn không tha:

- Thật không ? Anh muốn em nhìn thẳng vào mắt anh trả lời câu đó.

Tôi ngạc nhiên trước vẻ nghiêm nghị của anh, gấp nhẹ cuốn sách đang đọc nhìn anh:

- Câu trả lời vẫn là không. Tại sao anh hỏi em câu đó ? Lúc sau này anh nhắc đến Quân hơi nhiều. Em muốn biết tại sao ?

Anh cười khẩy:

- Tại anh biết em đang dối anh, anh đã nói với em là anh không ghen. Nhưng anh cũng không thích em dối gạt anh. Em cứ bảo không còn nhớ người yêu cũ nhưng mà kỷ vật người ta tặng em vẫn còn nâng niu.

Tôi tròn mắt:

- Em nâng niu kỷ vật gì của Quân ? Em đã nói với anh rồi là trước ngày cưới em đã gởi trả cho Quân hết những gì giá trị , còn lại em đã vất hết rồi.

Anh gằn giọng:

- Thiệt không ? Anh cho em nói lại một lần nữa đó...

Tới nước này thì tôi cũng hết nhịn được, gằn giọng không kém gì anh :

- Thiệt, anh không tin thì thôi.

Anh bỏ đi ra ngoài phòng làm việc một hồi rồi trở vô với hai cuốn sổ trên tay để trước mặt tôi:

- Vậy mấy cái cuốn này là gì đây ?

Tôi giật mình nhìn hai cuốn sổ. Đó là những cuốn thơ Quân viết cho tôi, không phải là thơ Quân làm (những bài thơ đó tôi đã đốt cả rồi) mà chỉ là những bài thơ Quân chép lại cho tôi cùng những hình minh họa Quân vẽ. Tôi giữ lại một cách hoàn toàn vô tâm. Tôi cầm hai cuốn sổ trên tay phân trần:

- Đây chỉ là những bài thơ của người khác Quân chép lại cho em thôi.

- Vậy tại sao em nói không còn giữ gì của Quân ?

- Em...em muốn nói là thư từ của Quân cơ. Không lẽ anh ghen với những bài thơ của người khác ?

Chồng tôi lắc đầu :

- Anh không ghen, anh chỉ buồn khi biết em đã lấy chồng mà vẫn giữ kỷ vật của người yêu cũ. Còn nữa, nếu em nói với anh là em muốn giữ lại thì anh cũng không nói gì đâu. Đằng này, em cứ nói với anh là em không còn yêu Quân nữa, thư từ tranh ảnh của Quân em đã đốt hết trước ngày cưới. Tại sao vậy Vi ?

Tôi vót vát :

- Em không nghĩ gì khi giữ lại hai cuốn này, thậm chí em đã quên mất là mình còn giữ nó nữa.

Anh lắc đầu:

- mấy cuốn sổ này anh tình cờ thấy được trong kệ sách của em đấy. Mình đã dọn nhà 2 - 3 lần rồi, lần nào em cũng sắp xếp nó lại đem theo em, vậy mà em cũng vẫn cứ nói là em không còn nhớ em còn giữ lại. Anh không phải là đứa con nít đâu Vi...

Nói rồi anh hậm hực cầm gối chăn của anh ra ngoài. Nghe tiếng chân anh trên cầu thang tôi hiểu tối nay anh ngủ trong phòng dành cho khách. Tôi im lặng mân mê hai cuốn sổ, nói gì bây giờ khi tình ngay mà lý gian...tưởng rằng Quân đã ở sau lưng quá khứ nhòa khuất, không ngờ bây giờ lại là một bóng mây đen sắp sửa che mờ hạnh phúc của tôi ...

Tôi nửa nằm, nửa ngồi trong cái ghế bành của thư viện, hai chân đong đưa trên thành ghế tay ôm cuốn truyện Việt Nam đọc ngon lành chẳng để ý gì đến chung quanh. Buổi trưa thứ sáu nào sau giờ học tôi cũng lấy xe bus lên downtown chui vô thư viện đọc sách 2 tiếng đồng hồ rồi đi bộ đến tiệm doughnuts làm đến tối. Thành phố tôi ở tuy nhỏ nhưng vì là thủ đô nên ngân sách khá dồi dào. Thư viện chính đây đủ các sách vở của tất cả mọi ngôn ngữ. Người Việt Nam ở đây không đông lắm nhưng sách tiếng Việt thì khá đầy đủ. Ba năm trước khi gia đình tôi mới qua, anh Hải con bác Ba dẫn tôi đến đây khi biết tôi là con một sách. Lần đó tôi đã mừng đến hết lên trong thư viện im lìm của người ta. Chao ơi, sách ở đâu mà nhiều thế, những cuốn sách mà tôi ao ước được đọc từ lâu nhưng chẳng kiếm được ở đâu ra sau ngày mất nước. Tôi từ chối không chịu đi chơi phố tiếp với anh Hải:

- Anh đưa chị Đan Chi với cu Phi đi phố đi rồi về đây đón em.

Anh Hải giải thích :

- Em mượn về nhà coi được mà Vi. Để anh làm cái thẻ thư viện cho em.

Chị Đan Chi cười:

- Nó không dám mượn về nhà coi đâu anh Hải. Mẹ em không cho nó coi truyện nhiều, tại vì mỗi lần con Vi nó ôm cuốn truyện là nó quên ăn, quên ngủ và quên cả...học bài luôn.

Rồi từ đó tôi trở thành khách hàng trung thành của bà quản lý thư viện già. Bà thương tôi lắm, hỏi tôi có muốn vô làm part-time trong thư viện không, ngặt vì một nỗi những giờ bà cần tôi lại không làm được. Vả lại, tôi chỉ mê đọc sách thôi chứ xếp sách lên kệ thì...chẳng đại.

Cầm cuốn sách một lúc, hơi mỏi tay tôi để xuống thành ghế. Mắt tôi chợt chạm phải tia nhìn của người con trai ngồi cách đó hai cái bàn. Anh chàng không biết người Việt hay Tàu nhưng mà...khá đẹp trai. Thấy tôi ngẩng lên nhìn anh chàng nháy mắt cười, tôi bối rối quay về lại với cuốn sách của mình. Tôi cầm cuốn sách để ngang tầm mắt giả vờ "phốt tỉnh ăng lê" nhưng lâu lâu lại nhìn trộm người con trai lạ. Tôi thấy anh ta cứ nhìn về phía tôi rồi lại cúi xuống hí hoáy trên trang giấy. Tôi chau mày hơi ngạc nhiên "...chẳng lẽ...chẳng lẽ hắn ta vẽ mình ??? ". Tôi chợt đỏ mặt với ý nghĩ ấy và lật đặt sửa lại thế ngồi của mình cho có vẻ...nhu mì thực nữ một tý. Mẹ mà thấy được lại mắng cho một trận "con gái con đứa chẳng ý tứ gì cả...". Biết làm sao được, Mẹ có hai đứa con gái thì đã có chị Đan Chi nhỏ nhẹ hiền thực rồi, tôi có ngang tàng ngổ ngáo một tý cũng chẳng sao... Tôi cứ thấp thỏm mãi với ý nghĩ của mình cho đến lúc anh chàng rời ghế bỏ đi nhưng vẫn để lại đồng giấy viết ngổ ngang trên bàn. Tôi vội ba chân bốn cẳng chạy đến nhìn, thì ra hắn vẽ tôi thật. Trên mặt giấy trắng là con bé ngồi nghênh ngang trong ghế bành với cuốn truyện trên tay. Tôi nghiêng đầu nhìn nét vẽ rất dễ thương của anh chàng, giống như những hình vẽ của họa sĩ ViVi trên những cuốn báo tuổi hoa khi xưa. Tôi say mê nhìn tự hỏi " không biết anh chàng khéo tay hay là mình nhìn cũng...không đến nỗi nào..." và thích chí với ý nghĩ có lẽ mình nhìn không đến nỗi nào cho đến khi có tiếng nói đằng sau lưng :

- Bị bắt gặp quả tang nhé.

Tôi quay lại đối diện với người con trai lạ, mặt đỏ bừng nhưng vẫn nhớ cách phản công hữu hiệu

nhất là tấn công nên sùng sộ:

- Ai cho ông vẽ tôi hở ?
- Có giống cô bé hông ?
- Không.

Anh chàng cầm tấm tranh trên tay thờ dài :

- Tại tôi vẽ không khéo thôi. Tiếc quá, tôi đang định tặng nó cho cô bé làm quen.

Tôi nhìn đồng hồ đeo tay, chết thật, tôi gần đến giờ làm rồi, giật vội tờ giấy trên tay anh chàng:

- Tôi không có giờ làm quen với ông. Nhưng tấm tranh này tôi phải...tịch thu vì ông vẽ không có sự chấp thuận của tôi...

Rồi quày quả đi về chỗ của mình thu dọn đồng sách vở vào cái túi đi học, đi thẳng ra cầu thang mặc ánh mắt ngơ ngác đằng sau lưng...

Tôi vừa nhâm nhi mấy cái donut-holes của bà Betty làm vừa làm bài. Tôi làm cho ông John và bà Betty đã hơn một năm nay rồi, ông bà cho tôi làm buổi chiều thứ sáu và nguyên ngày thứ bảy, đủ tiền để tôi tiêu vặt mà không phải xin bố mẹ. Tiệm doughnuts chỉ đông khách vào buổi sáng, buổi chiều ông bà giao hết cho tôi, thường thì tôi chỉ bán lấy lệ rồi ngồi làm bài cho đến lúc đóng cửa. Tôi nhìn lên khi nghe tiếng cửa mở, đang chuẩn bị một nụ cười thật tươi để đón khách tôi chợt giật mình nhận ra anh chàng trong thư viện chiều nay :

- Tại sao, tại sao ông vô đây vậy ?

Anh chàng cười:

- Tôi vô theo lời mời.
- Ông đừng có sạo, ai mời ông ?
- Không phải tấm bảng ngoài cửa đề chữ "Please come in, we're open" sao cô bé ?

Tôi đành đá :

- Đó là để cho khách hàng không phải cho ông.

Anh chàng lại cười, nụ cười thật...đáng ghét:

- Tôi cũng là khách hàng vậy, cho tôi xin ly cafe được không cô bé ?

Tôi hậm hực ra sau quầy lấy ly cafe cho hắn, cũng may cho hắn cafe bên này chỉ cần đổ vô ly rồi đưa cho khách hàng chứ không phải pha như bên Việt Nam, bằng không thì hắn đã phải uống cafe với...muối. Tôi đưa ly cafe cho hắn hất hàm:

- Ông còn cần cái gì nữa không ?
- Cô bé này, khách hàng nào vào cô bé cũng sùng sộ với người ta như vậy hay chỉ với những người đặc biệt thôi ?

Tôi nguýt dài :

- Tôi tử tế ngọt ngào với tất cả mọi người trừ ông. Ai cho phép ông đi theo tôi hở ?

Anh chàng giả vờ ngây ngô :

- Đúng là làm ơn mắc oán mà. Cô bé bỏ đi nhanh quá tôi kêu lại không kịp. Thấy cô bé nói phải tịch thu những hình vẽ không có sự chấp thuận của cô bé nên tôi phải đi theo đưa nốt cho cô bé mấy tấm này nữa...

Tôi tròn mắt nhìn những tờ giấy trên tay hắn. Chắc phải đến năm bảy tờ là ít, tuy nét vẽ bằng

bút chì không chính xác cho lắm nhưng nhìn tôi cũng biết là hân vẽ tôi vì những nét ngang ngược trong hình, cái thì ngậm kẹo lollipop trong miệng, hình thì ngồi xếp bằng giữa hai kệ sách của người ta gặm bánh mì...tôi đỏ mặt nhìn hân :

- Làm sao ông vẽ được những tấm hình này ?
- Nhờ người mẫu đó. Cô bé thích không ?
- Ai thèm làm người mẫu của ông ? Ông theo dõi tôi từ hồi nào vậy hở ? Coi chừng tôi mách nhân viên an ninh của thư viện đó.

Anh chàng xoa tay:

- Tôi có theo dõi cô bé hồi nào đâu. Chẳng qua tại chiều thứ sáu nào tôi vô thư viện cũng thấy cô bé thôi. Người ta gọi đó là "hữu duyên" đó.
- Tôi gọi đó là...vô duyên.

Anh chàng lăm bằm:

- Người ta nói con gái Bắc kỳ quả là không sai.
- Con gái Bắc kỳ sao hở ? Tự nhiên ông ở đâu ra sinh sự với người ta rồi còn nói...
- Tôi chưa nói hết mà, tôi định nói là con gái Bắc kỳ nổi tiếng là ngọt như đường cát mát như đường phèn đó mà. Đúng không ?

Tôi phì cười giăng lấy mấy hình vẽ trên tay hân chăm chú coi:

- Tôi không biết có phải ông vẽ tôi không vì nhìn chẳng giống tý nào nhưng ông đưa chẳng lẽ tôi không nhận...

Hân cười:

- Cám ơn nha cô bé. Nhìn cô bé tôi cũng đoán là cô bé này...ngang, ý quên ngoan khỏi chê.

Rồi không đợi tôi mời, hân tình bơ cầm ly cafe đi ra cái bàn tôi đang ngồi làm bài ngồi xuống:

- Wow, cô bé học lớp 12 rồi à ?

Tôi hất mặt:

- Ngạc nhiên lắm à ? Chắc ông tưởng tôi đang học lớp...năm hở ?
- Không, ít ra thì cũng lớp tám - hân cũng chẳng vừa - mà nói vậy chứ cũng hơi ngạc nhiên thật vì cô bé nhìn quá nhỏ để làm nữ sinh lớp 12.

Tôi im lặng cười mím môi, anh chàng này cũng có mắt quan sát gọn đó chứ. Tôi nhìn quá nhỏ để học lớp 12 vì tôi...nhỏ thật. Hồi gia đình tôi rời VN tôi đang học lớp 7, qua đến bên này thì chị Đan Chi học lớp 11 đi học chung trường với chị Hạnh con bác Ba, cu Phi học lớp 4 đi học chung trường với Tuấn con dì Út. Chỉ có tôi là bơ vợ đi học một mình một trường. Thế là tôi khóc không chịu đi học. Anh Hải đem mấy cuốn sách toán lớp 10 của chị Hạnh cho tôi làm thử không ngờ tôi làm được. Ở VN học lớp 7 là đã phải giải toán hình học rồi, ở bên này lớp 10 mới học đến hình học. Anh Hải nói năm đầu vô trường đảng nào thì chị em tôi cũng phải ngồi trong lớp ESL nhiều hơn học mấy môn khác. Anh bàn với bố mẹ cho tôi vô highschool học lớp 9. Bởi vậy nên bây giờ tuy học lớp 12 nhưng tôi mới chỉ 16 tuổi. Nhưng đại gì mà tôi khai thật với hân...cứ để cho hân nghĩ tôi 18 tuổi để hân khỏi ...ý lớn ăn hiếp nhỏ.

Sau này quen nhau thân, tôi nói cho Quân nghe ý nghĩ đó của mình, Quân lắc đầu nói:

- Bé con khôn thấy mồ tổ ai mà ăn hiếp được...

Tôi cười mãi mấy chữ "thấy mồ tổ" rất Nam kỳ đó của Quân. Quân hơn tôi 7 tuổi, anh và gia đình mới ở VN qua được hơn một năm. Ở Việt Nam Quân đã học xong trường Cao Đẳng Mỹ Thuật nhưng Quân thích nhiếp ảnh hơn là hội họa. Anh nói hình chụp bao giờ cũng gây được ấn tượng mạnh hơn là hình vẽ vì nó thật hơn. Thế là buổi chiều thứ sáu nào anh cũng lôi tôi đi khắp

thành phố làm người mẫu cho anh chụp hình. Tôi đi chơi với Quân mà cứ mắt trước mắt sau chỉ sợ ai bắt gặp về mách với Bố Mẹ, ngồi trên xe bus với Quân chỉ cần thoáng thấy một cái đầu đen là tôi bắt Quân đứng dậy qua ghế khác...những cái rất con nít đó của tôi làm Quân bức mình không ít:

- Anh không thích lén lút.
- Còn em thì không thích bị ăn đòn...Ai biểu anh yêu con nít làm chi, ráng chịu.

Tôi cứ thắc mắc hỏi Quân tại sao lại theo tôi, anh trả lời:

- Có lẽ tại anh thấy con bé hay hay và anh bị cái miệng ăn cả ngày của em mê hoặc.

Quân kể anh thấy tôi từ lâu lắm rồi, anh không hay đến khu sách Việt Nam mà thường đóng đồ ở chỗ để sách về hội họa và nhiếp ảnh. Một buổi chiều thứ sáu anh đi ngang qua mấy kệ sách người thấy mùi gì giống như...mì gói. Tò mò anh đi kiểm thử thì thấy tôi ngồi trong góc kẹt, quay lưng ra ngoài vừa thưởng thức ly mì gói vừa đọc sách. Quân nói:

- Anh sợ bé con luôn đó. Lúc nào anh nhìn thấy em anh cũng thấy miệng em nhóp nhép nhai. Anh còn nhìn thấy em dấu cái hột xí mại dưới cái nệm ghế người ta nữa đó...

Tôi đỏ mặt nhéo Quân một cái đầu điên:

- Không thực sao vực được đạo hử ? Phải ăn mới sống được chứ.
- Nhưng mà người ta ăn để sống, còn em thì sống để ăn đó bé con.

"Bé con" là danh từ mà Quân thường dùng để gọi tôi, tôi im lặng chấp nhận cái tên gọi đó thật vô tư, cũng như đã từng vô tư chưa bao giờ nghĩ đến những khác biệt khác giữa tôi và anh. Anh người Nam, tôi người Bắc. Bố Mẹ tôi mỗi tuần đi lễ nhà thờ, Má anh niệm kinh Phật hàng đêm. Anh yêu nghệ thuật và chỉ thích làm những công việc tạp nham không ràng buộc, đủ tiền hút thuốc lá, uống cafe và mua phim cho máy chụp hình. Tôi thích khoa học, mê đến trường và có cả một hoạch định to lớn cho tương lai của mình. Thế giới của tôi là trường lớp và sách vở. Thế giới của Quân bao la hơn rất nhiều, anh tham gia đủ mọi hội đoàn, sinh hoạt...ai anh cũng quen, cũng biết.

Tôi quen Quân được hơn nửa năm thì chuyện bị đổ bể. Chính tôi cũng không ngờ mình dấu được mọi người lâu đến thế. Có lẽ vì trong nhà ai cũng nghĩ tôi còn nhỏ, lại là con một sách nên chẳng ai để ý. Một hôm chị Đan Chi coi lén nhật ký của tôi rồi mò lên tiệm doughnuts bắt gặp quả tang Quân lê la ở đó. Buổi tối hôm đó Quân lui thủ đón xe bus về một mình thay vì đi theo tôi như mọi hôm vì chị Đan Chi kèm sát bên tôi. Khi chỉ còn có hai chị em chị xỉ vả:

- Mi to gan thật đó nha Vi. Biết thằng đó là ai không ?

Tôi ba gai:

- Người ta lớn hơn chị đó, đừng có gọi là thằng.
- Nó theo mi thì tao gọi là thằng chứ không lẽ gọi là anh ? - chị trầm giọng - Vi ơi, mi ngu quá đi. Ông đó lằng nhằng lắm đó. Tại mi tối ngày cứ chúi mũi vào mấy cuốn sách nên không biết mới bị hấn dụ thôi...

Rồi chị tiếp tục kể cho tôi nghe một lô tên của những người con gái "bồ" với Quân. Chị Đan Chi ở trong hội sinh viên nên quen biết nhiều hơn tôi. Bạn bè chị gọi phone rần rần đến nhà nên ngày nào chị cũng bị bố mẹ mắng. Trong khi đó thì tôi là "con gái ngoan" chỉ có biết học. Không biết tại sao nghe chị kể tôi chẳng mấy may nào ghét Quân, chỉ thấy ấm ức với những người con gái đó. Kể một hồi thấy mặt tôi vẫn "trơ trơ", chị bèn nhỏ nhẹ

- Vi à, chị cứ nghĩ Vi chỉ thích sách vở không thích mấy cái chuyện yêu đương vớ vẩn nên chẳng bao giờ tâm sự hỏi han đến Vi. Chị quên rằng Hạ Vi cũng lớn rồi. Nhưng mà Vi ơi, chị không muốn Vi bị khổ lại càng không thể đứng nhìn tên Quân đó đùa giỡn tình cảm với em, hấn bay bướm lắm Vi à. Dừng lại đi, đừng đùa với lửa nữa Vi. Tại sao những đứa bằng tuổi em theo em mà em không chơi lại chơi với người lớn hơn em 7, 8 tuổi như vậy ?

Tôi im lặng không có câu trả lời. Biết làm sao được không hiểu sao những người con trai học chung trường, tuy cũng lớn hơn tôi một vài tuổi tôi cứ thấy họ thật trẻ con và không một chút rung động nào trước những lời chọc ghẹo, chỉ...buồn cười. Không biết tại Quân lớn nên tán giỡn hay tại tôi ngu ngơ bị những cái rất ngô ngố của anh lôi cuốn ? Chị Đan Chi tuy không thích Quân nhưng vì cũng cùng tâm trạng đang có "bồ lén" như tôi nên đã không mách Bố Mẹ. Nhưng cũng chỉ một thời gian sau thì cả nhà đều biết vì anh Hải gặp tôi đi chơi với Quân. Không như chị Đan Chi anh mách ngay với Bố Mẹ cùng với một bản thành tích của Quân, nào là "thằng đó nó không có đi học, chỉ làm ba cái việc tạp nham", nào là "chỉ xách máy chụp hình đi rong chơi tối ngày"...Bố Mẹ giận lắm nhưng hiểu con không bằng cha mẹ nên thay vì la cho tôi một trận (mà kết quả có lẽ như nước đổ lá khoai thôi), bố rủ tôi "đi dạo một vòng với Bố" rồi nói:

- Hạ Vi à, con là đứa con thông minh nhất nhà. Bố muốn con lo học hơn là lo yêu đương vớ vẩn. Con còn nhỏ quá.
- Sao hồi đó bố nói với chị Chi là ra trường trung học rồi mới được có bồ. Con đâu còn nhỏ nữa. Con sắp ra trường trung học rồi.
- Con Chi nó học đúng tuổi, còn con mới có 16 tuổi thôi.
- Hồi đó Bố theo Mẹ, Mẹ cũng mới có 16 tuổi thôi á.

Bố bị bắt bí đối chiến thuật liền :

- Bố Mẹ lúc đó ở một thời điểm khác. Và lại bố không muốn con bỏ dở cả tương lai của mình. Bố Mẹ cực khổ lắm mới đưa các con qua được bên này là muốn các con học cho thành tài. Con còn nhớ những giấc mộng tương lai của con không ? Con muốn học kỹ sư, muốn thành phi hành gia, muốn lên cung trăng...con quên cả rồi à ?

Tôi lắc đầu:

- Con đâu có quên, con vẫn học hành đàng hoàng mà Bố. Con đâu có cả ngày ôm điện thoại nói chuyện với anh Quân đâu. Bố thấy đó, tụi con chỉ gặp nhau cuối tuần thôi. Không tìm hiểu nhau thì làm sao biết có hợp với nhau hay không ? Bố không tin tưởng con à ?

Bố có lẽ cũng thấy tôi nói đúng nhưng cũng không tha:

- Bố không ghét thằng Quân, nhưng anh Hải nói nó lang bang lắm. Nó lại lớn tuổi hơn con nhiều. Bố sợ nó lợi dụng con thôi. Bố không cấm nó quen với con nhưng con còn tuổi vị thành niên, con nói với nó muốn rủ con đi chơi để tìm hiểu thì phải đàng hoàng. Kêu nó đưa Ba Má nó đến cho Bố Mẹ biết mặt rồi thì tha hồ mà tìm hiểu nhau.

Bố hồi xưa ở trong ngành tâm lý chiến thật không sai tí nào. Nếu Bố Mẹ ra mặt ngăn cấm hay la mắng có lẽ tôi đã phản ứng bằng cách cứ đi chơi với Quân. Nhưng đàng này Bố Mẹ lại nhỏ nhẹ với những đòi hỏi rất hợp lý nên tôi không làm sao khác hơn là nói lại với Quân. Cả Bố Mẹ lẫn chị Đan Chi đều nghĩ rằng "nó" không dám đưa Ba Má đến nhà tôi, không ngờ Quân đưa đến thật. Ba Má Quân lớn tuổi hơn Bố Mẹ tôi vì Quân là con út trong gia đình. "Người Nam có câu giàu út ăn khó út chịu, mà từ hồi để anh ra đến giờ nhà anh toàn là khó không hà..." Quân thường đùa với tôi như thế. Bố Mẹ có lẽ cũng hơi giật mình khi thấy Quân "tiến nhanh, tiến lẹ" như thế nên cứ nói đi nói lại mãi là "...trước lạ sau quen, cho hai đứa nó tìm hiểu nhau thôi chứ Hạ Vi còn nhỏ lắm, phải đợi cháu nó học xong đại học rồi tính gì mới tính...".

Tôi thì chẳng nghĩ ngợi tính toán gì, chỉ thấy thương Quân thật là thương và hồn nhiên thanh thản với cuộc tình của mình...

Nhưng dòng đời thì thường không êm ả như lòng người ước mơ. Cuối năm đó Bố tôi bị thất nghiệp. Bố đi thăm các bác bên nội tôi ở miền nam nước Mỹ rồi về quyết định dọn nhà qua bên đó. Vì bên đó dễ làm ăn lại không phải xúc tuyết quanh năm. Không biết việc tôi quen với "cái thằng họa sĩ không bằng cấp" có đóng vai trò gì trong quyết định của bố mẹ không, nhưng bố cứ an ủi mãi rằng :

- Nếu tụi con thật sự thương nhau thì nửa vòng trái đất còn lấy được nhau nữa mà. Đây cũng là dịp để thử thách tình yêu tụi con dành cho nhau...

Nghe tôi kể quyết định của Bố Mẹ Quân buồn tênh, anh châm một điếu thuốc rồi nhìn tôi:

- Đừng đi bé con ơi, em ở đây đi học cũng được mà.

Tôi cười:

- Rồi ai nuôi em hở ? Em ăn nhiều lắm đó, anh quên rồi sao ?

Quân trầm giọng:

- Mình lấy nhau nha bé con.

Tôi tròn mắt:

- Anh nói giỡn hở ? Làm sao lấy nhau được ? Em đang đi học mà, em chưa muốn lấy chồng đâu...

Sau này Quân tâm sự với chị Đan Chi rằng "thà là Hạ Vi nói Bố Mẹ không cho chắc Quân không buồn bằng Hạ Vi từ chối gọn ơ...". Tôi nghe chị Đan Chi kể lại mà xót xa buồn, anh chơi với con nít mà không hiểu tôi nghĩ sao là nói vậy sao ? Tôi thương anh thật nhiều nhưng làm gì được khi mà tôi hoàn toàn nhỏ bé trước những quyết định chung quanh mình. Chỉ biết đỏ mắt buồn, chỉ biết cắn chặt môi mình mà nghe đau đau trong tim...

Rồi từ đó tình yêu là những lá thư qua lại, là những cú điện thoại viển vông mà tôi thường khóc nhiều hơn nói...Lần đầu tiên tôi hiểu thấm thía câu "xót tim đau". Tôi khóc vui khi nhận thư Quân, anh viết "...Bé con ơi, anh không ngờ mình còn khóc được, khóc như cậu bé 18 tuổi lần đầu biết yêu. Anh không dám đặt chân lên lầu hai của thư viện nữa, bởi vì đâu đâu cũng có hình bóng em. Người ta thường nói "xa mặt thì cách lòng", dù không tin anh vẫn lo ngại, vì em còn nhỏ quá bé con ơi...". Quân khoe anh đi làm thêm để dành tiền bay qua thăm tôi. Tôi cũng vừa đi học vừa đi làm để có tiền gọi phone về cho anh. Tôi hãnh diện thời gian và khoảng cách chỉ làm cho tôi yêu anh nhiều hơn.

Anh qua thăm tôi sau bốn tháng xa nhau, tôi mừng đến bật khóc. Ríu rít như chim, lảng xảng đưa anh đi khắp thành phố, dẫn anh đi thử tất cả các nhà hàng Việt Nam...Quân chê thành phố tôi ở không có cảnh đẹp thiên nhiên, không một tí lãng mạn mà toàn là nhà máy và những building cao chọc trời. Anh than không có một cảnh vật nào cho anh chụp hình. Tôi cười nhí nhảnh :

- Thì chụp hình em nè, cần gì ngoại cảnh.

Quân vuốt mái tóc cùn cợn của tôi cười buồn:

- Ngay cả em cũng đổi khác rồi. Tại sao em cắt tóc vậy Vi ?

- Ở bên này nóng quá, em cắt tóc cho mát. Và lại đâu có anh để ngắm đâu mà để tóc dài làm chi...

Lời giải thích hình như không được Quân chú ý cho lắm. Suốt hai tuần lễ anh ở bên tôi, tôi mãi bận rộn với niềm vui của mình mà không để ý hình như nụ cười của anh không trọn vẹn.

Trước khi từ giã anh hỏi tôi:

- Hè này em về bên đó được không Vi ?

Tôi ngập ngừng:

- Em sợ bố mẹ không cho em đi. Với lại em định đi học hè nữa. Anh qua bên này với em được không ?

Quân cười thật nhẹ :

- Không hiểu tại sao anh vẫn hỏi khi đã biết trước câu trả lời sẽ là không. Em có để ý cuộc tình mình tất cả những đòi hỏi chỉ là một chiều thôi không Vi ?

Anh lên máy bay trước khi tôi kịp trả lời... Tôi giận mình sao quá trẻ con để không nhìn thấy đó là khởi đầu của những rạn nứt giữa hai đứa. Có lần Quân giận tôi hơn một tuần lễ, lần nào tôi gọi phone về Má anh cũng nói anh không có ở nhà cho dù tôi đã hẹn trước. Tôi ăn năn bứt rứt không hiểu mình đã làm điều gì cho anh giận. Tờ thư sau anh viết cho tôi đầy trách móc "...anh nghĩ không có người yêu của ai như người yêu của anh, viết thư cho bồ mà toàn là khoe những tên con trai đang vây quanh em...". Tôi muốn hét lên một tiếng thật to để vỡ tung những ầm ỨC trong lồng ngực. Tôi vô tình kể cho anh nghe về những sinh hoạt hàng ngày trong trường không ngờ làm cho anh ghen. Tôi học ngành điện thì làm sao không có con trai vây quanh ? Tôi có muốn cũng không tìm ra bạn gái để làm quen. Anh có biết đâu tôi đi đâu cũng hãnh diện mình đã có người yêu...Tôi thức suốt đêm để viết thư xin lỗi anh. Chị Đan Chi biết được tức lắm, chị nói:

- Quân không có quyền gì để ghen đâu Hạ Vi. Bạn chị nói gặp Quân đi với tùm lum cô ở bên đó. Chị không nói cho Vi nghe sợ Vi buồn.

Tôi kể cho Quân nghe anh trả lời :

- Họ chỉ là bạn thôi.

Vậy đó, mà tôi vẫn không may mắn giận hờn anh. Hình như anh có quyền có những người bạn khác phái nhưng tôi thì không. Tôi cứ nghĩ đến những khó khăn anh đã phải trải qua để tôi có anh trong đời mà sẵn sàng quên hết những khuyết điểm nếu có của anh...Lần thứ hai anh qua thăm tôi anh có vẻ xa cách, hai đứa bắt đầu có những cãi vã bất đồng ý kiến. Lần nào thì anh cũng trách:

- Anh bay cả mấy ngàn dặm qua đây không phải để cãi nhau với em đâu Vi.

Một lần nữa tôi lại xin lỗi anh. Tôi tự hứa với mình trong suốt những ngày anh ở cạnh tôi sẽ không làm bất cứ điều gì để anh buồn nữa. Tôi hí hửng dẫn anh đến trường đại học chỉ cho anh thấy tên tôi trong Dean's List rồi khoe:

- Ông thầy em nói nếu em muốn ổng sẽ xin tiền học bổng cho em học cao học đó. Anh nghĩ sao ?

Quân lắc đầu:

- Vậy là anh phải chờ em thêm bao nhiêu năm nữa ?

Tôi im lặng giận mình ghê gớm. Tại sao tôi không khôn ngoan đủ để biết được những gì nên và không nên nói. Tôi nhìn người đàn ông trước mặt, vâng, có lẽ anh đã là một người đàn ông trong khi tôi vẫn còn là đứa con nít. Quá bé nhỏ trong mắt anh và chỉ đem đến muộn phiền cho anh. Tôi yêu anh hay chỉ tự yêu chính mình ?

Tự nhiên tôi linh cảm rằng lần chia tay với anh ở phi trường lần đó sẽ là lần cuối cùng tôi gặp anh. Anh ôm tôi vô lồng hôn nhẹ trên tóc:

- Em lớn mất rồi bé con ạ...

Không hiểu tại sao lời nói như tiếng thở dài sưng nước, hình như anh ngậm ngùi, hình như tôi khóc ... Những lá thư của anh thưa dần rồi mất hẳn sau đó. Tôi đã bấm tay mình đến chảy máu để ngăn mình bấm những con số quen thuộc gọi về cho anh. Bố Mẹ đau xót nhìn đứa con gái hồn nhiên của mình biếng nói cười. Mẹ hỏi tôi có muốn Mẹ đưa về thành phố cũ gặp Quân không ? Tôi cười lắc đầu, cho con một thời gian để quên, để tự hỏi tại sao cuộc tình mình đổ vỡ...Tôi cũng chẳng buồn tìm hiểu coi có hình bóng thứ ba nào chen giữa chúng tôi. Chị Hạnh gọi điện thoại nói:

- Chị gặp Quân trên xe bus đi với cô nào lạ lắm, nghe nói mới từ Việt Nam sang. Quân còn dám trách Hạ Vi bạc tình, chị chửi cho hắn một tăng.
- Sao Hạnh chửi người ta chi vậy ?
- Không chửi sao được, chị nói với hắn rằng " tôi chẳng biết ai bạc tình chỉ biết anh đang có bồ mới còn con Vi thì lặng lẽ như một nữ tu..."

Tôi cười buồn:

- Thôi đừng chửi Quân nữa chị Hạnh ơi, có lẽ em bạc tình thật...

Tôi hy vọng Quân không hận tôi như lời chị Hạnh nói. Bởi vì tôi chẳng có gì để trách cứ anh. Nếu đời một người con gái cần một mối tình đầu để nuôi tiếc thì mối tình anh cho tôi đã quá đẹp, cần những kỷ niệm để nhung nhớ thì thành phố đó là thành phố tuyệt vời cho tình yêu. Nghĩ đến anh là nhớ đến những tháng ngày ngu ngơ của một thời mới lớn tập yêu. Những buổi chiều mùa đông hai đứa trượt tuyết trên dòng Rideau Canal, té ì ạch mà vẫn không mấy may thấy đau. Những tối mùa hè chia nhau một cái cone cà-rem để anh hình mũi chê tôi tham ăn. Những sáng mùa thu qua Gatineau Hill cho anh phủ đầy lá vàng trên mình tôi chụp hình. Những trưa mùa xuân đi xem hoa tulips nở đầy để anh lợi dụng thời cơ hôn trộm trên má...Tôi nhớ mãi một lần sau khi tuyết rơi anh bắt tôi bước những bước chân đầu tiên trên thảm tuyết để anh đứng trên lầu chụp hình xuống, có phải những dấu chân đơn độc đó đã là điềm báo trước cho cuộc tình không trọn...tôi không biết, nhưng muộn đời sẽ vẫn mang ơn anh đã cho mình những phút giây thật lãng mạn ngông nghênh...

Chị Đan Chi có lần đã hỏi tôi:

- Nếu gia đình mình đừng dọn nhà qua đây thì Quân với Hạ Vi có đổ vỡ không ?

Tôi nhìn chị lắc đầu:

- Em cũng không biết nữa Chi ạ, Quân vẫn nói Quân yêu em vì cái hồn nhiên của em. Nhưng mà em làm sao mà hồn nhiên mãi được phải không Chi ?

Càng lớn tôi càng hiểu có những điều hiển nhiên sẽ phải kết cuộc như thế. Thế giới nghệ thuật của anh tôi chẳng thể nào chen chân vào được, những lần theo anh đến National Gallery tôi đã đứng hàng giờ trước những bức tranh của Picasso, của Van Gogh nghiêng đầu qua bên trái, nghiêng đầu qua bên phải ngắm nghía mãi mà vẫn không hiểu tại sao nó đẹp. Cũng như anh muôn đời sẽ không thể hiểu tại sao tôi mê những phương trình, định lý dài ngoằng của Gauss hay Fourier...

**

Tôi xé từng tờ giấy từ hai cuốn sổ bỏ vào cái máy xay giấy mà nghe mẩn mẩn ở môi. Tại anh, tại anh đó nên em mới nhớ lại những ngày tháng cũ...Em thật sự đã quên Quân và những kỷ niệm xưa. Kỷ niệm nào bằng những tháng ngày mình bên nhau ? Khác với người con gái trong nhạc Vũ Thành An em đi lấy chồng không có mối tình nào mang theo ngoài mối tình với chồng thôi đó...Anh tin không hở ???

02/25/03